

Julie Cornelius-Huang

Baseret på en sand historie

»Vi kræver ret til at tilbede Gud den Almægtige i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og indrømmer alle mennesker den samme ret – lad dem tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil« (TA 1:11).

Iren syntes, det var sjovt at besøge Taiwan. Hans farfar, hans yéyé, tog ham og hans lillesøster, Ila, med til zoologisk have og med færgen over til en lille ø. De besøgte smukke haver fyldt med mangotræer og orkidéer. Og de besøgte et bjerg, hvor aberne forsøgte at stjæle deres mad! Aberne gjorde Ila nervøs, men Iren syntes, at de var fantastiske.

Yéyé ønskede at fortælle Iren og Ila om, hvor deres familie kom fra. Han tog dem med for at besøge alle deres slægtninge og på restauranter for at prøve nye madretter. Iren havde øvet sig med spisepinde. Han var ved at blive ret god.

En dag tog yéyé Iren, Ila og deres forældre med til et særligt sted. Det var en stor bygning med store, åbne døre og skinnende trægulve. Før de gik ind, tog Iren og hans familie deres sko af. »Det er et sted, hvor man skal

være ærbødig,« sagde mor. »Ligesom i vores kirke.«

»Er det en kirke?« spurgte Iren. Det lignede ikke nogen kirke, som han nogensinde havde set. Bygningens farverige tag havde kanter, der pegede opad. Mennesker i mørkeblå rober gik stille gennem dørene.

»En slags,« sagde mor. »Det er et buddhisttempel. Men man bliver ikke gift eller besejlet her, som man gør i vores templer. Det er en kirkebygning for yéyés religion. Han kommer her for at lære om Buddhas lære og for at hjælpe mennesker.«

Far tilføjede: »Kan I huske jordskælvet i Taiwan, som vi så i nyhederne for en måned siden? Yéyé og de andre frivillige fra dette tempel hjalp alle sammen, da jordskælvet var overstået.«

»Hvad gjorde de?« spurgte Ila.

»Jeg tror, at de bragte vand til folk og ryddede op i murbrokkerne,« sagde far. »De hjalp også mennesker, som havde mistet deres hjem, med at finde et sted at bo.«

»Wow,« sagde Iren. Han smilede til yéyé. »Det lyder som rigtig meget arbejde!«

Da de gik ind i templet, lagde Iren mærke til, hvor stille og fredfyldt der var. Han så sig omkring og så en stor træstatue. Ila og Iren standsede op og stirrede.

»Er det Buddha?« spurgte Ila.

Mor nikkede.

Yéyé sagde noget til far på kinesisk, førte sine hænder sammen og bøjede sig foran statuen af Buddha tre gange.

»Yéyé lærer os, hvordan han viser respekt for Buddha,« sagde far. Hans stemme var kun en hvisken.

Iren pressede sine øjenbryn sammen. »Er det ikke som ...?« Han prøvede at huske noget, han havde hørt før. »Er det ikke at tilbede afguder?«

»Buddhister tilbeder ikke rigtigt Buddha,« sagde far.

»Buddha var en stor lærer, og de besøger statuen af ham for at huske det, han underviste om.«

»Det er et buddhisttempel,« fortalte mor. »Det er yéyés religion.«

»Når mennesker bøjer sig her, viser de respekt – lidt som at give hånd,« hviskede mor. »Yéyé bøjer sig for at vise respekt for Buddha og for det, han lærte andre.«

Mor lagde sine arme omkring Iren og Ila. »Og ved I hvad?«

»Hvad?« spurgte Ila.

»De er alle Guds børn. Han elsker dem. Han elsker det, de gør, for at hjælpe hinanden.«

Iren så på yéyé og alle de andre, som sad stille ned. Han havde en varm og god følelse indvendig og vidste, at det, mor sagde, var sandt. Iren bad en lille bøn til vor himmelske Fader: »Tak for at hjælpe mig til at møde flere af dine børn.« ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

Alle Guds børn

